

Sygn. akt I C 1309/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Kozik

Protokolant: st. sekr. sądowy Edyta Powrózek

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 r. w Dębicy na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) W.

przeciwko W. S.

o zapłatę kwoty 10 299,62zł

I. Oddała powództwo;

II. Kosztami uiszczonej opłaty sądowej od pozwu w kwocie 515,00zł obciąża powoda (...) (...) W..

Uzasadnienie wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dębicy Wydział I Cywilny z dnia 4 marca 2015 r.

Powód (...) (...) W. wniósł pozew przeciwko W. S. o zapłatę kwoty 10.299,62 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie podał, że pozwany zawarł w dniu 5 sierpnia 2008 r. umowę bankową o przyznanie limitu kredytowego z (...) Bankiem S.A. na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Umową przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Na podstawie tej umowy powód stał się wierzycielem pozwanego i wezwał do zapłaty. Na dochodzoną pozew kwotę składa się: należność główna – 5.400,00 zł, odsetki umowne – 1.634,82 zł, odsetki karne w kwocie 2.415,28 zł, koszty w kwocie 568,72 zł, odsetki ustawowe naliczone od kapitału w kwocie 5.400,00 zł w wysokości 280,80 zł.

Na rozprawę w dniu 4 marca 2015 r. pozwany nie stawiał się i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz powoda (...) (...) W. wierzytelności, w tym wierzytelność w stosunku do pozwanego W. S..

Dowód:

- odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 5, k. 30-46,

- odpis oświadczenia banku z dnia 22 lipca 2014 r., k. 47,

- *odpis pełnomocnictwa z dnia 27 czerwca 2014 r., k. 48,*
- *odpis z KRS, k. 49-56,*
- *odpis pełnomocnictwa z dnia 12 grudnia 2013 r., k. 57,*
- *odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 stycznia 2014 r., k. 59,*
- *odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 grudnia 2014 r., k. 60,*
- *odpisy z KRS, k. 61-67.*

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie odpisów dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała.

Oddalił Sąd wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 5 sierpnia 2008 r., kserokopii bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 5 lipca 2011 r., kserokopii postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 25 września 2011 r., gdyż kserokopia dokumentu nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Tylko oryginały dokumentów bądź odpisy potwierdzone za zgodność z oryginałem przez notariusza albo pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Powód do pozwu dołączył kserokopie wyżej wymienionych dokumentów, które nie zostały uwierzytelnione.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się zasądzenia kwoty 10.299,62 zł, na którą według twierdzeń pozwu składa się należność główna – 5.400,00 zł, odsetki umowne – 1.634,82 zł, odsetki karne w kwocie 2.415,28 zł, koszty w kwocie 568,72 zł, odsetki ustawowe naliczone od kapitału w kwocie 5.400,00 zł w wysokości 280,80 zł.

Zdaniem Sądu, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż roszczenie nie zostało udowodnione co do zasady i wysokości zgodnie z ciężarem dowodzenia wynikającym z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. Na powodzie ciążył obowiązek wykazania istnienia zobowiązania i wysokości zobowiązania pozwanego ze wskazaniem sposobu jego wyliczenia.

Powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia. Przedstawił jedynie odpis umowy przelewu wierzytelności. Powód nie przedłożył dokumentów, na podstawie których można by przeprowadzić weryfikację dochodzonego roszczenia. Mianowicie nie przedstawił umowy bankowej, wyliczenia dochodzonej należności, dokumentów potwierdzających zasady i terminy spłaty zadłużenia, tabeli oprocentowania, rocznej stopy oprocentowania, warunków zmiany rocznej stopy oprocentowania, wypowiedzenia umowy bankowej. Powód nie przedłożył odpisu umowy bankowej o przyznanie limitu kredytowego z dnia 5 sierpnia 2008 r. nr (...), umowa ta nie została dołączona do pozwu. Została złożona tylko kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 5 lipca 2011 r., kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 21 września 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, kserokopia umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 5 sierpnia 2008 r.

Kserokopie dokumentów nie mogły być podstawą ustalenia stanu faktycznego przez Sąd. Kserokopia dokumentu nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Tylko oryginały dokumentów bądź odpisy potwierdzone za zgodność z oryginałem przez notariusza albo pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu.

Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem. Kserokopie dokumentów bez stwierdzenia ich zgodności z oryginałem nie są dokumentami w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r. III CZP 37/94, OSNCP 1994, nr 11, poz. 206, wyrok z dnia 27

lutego 1997 r. III CKN 7/57 – niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2004 r. I CK 32/04, LEX nr 529692). Obowiązkiem strony, w szczególności zastąpionej przez profesjonalnego pełnomocnika, jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów oznacza zaoferowanie takich dowodów, które spełniają ustawowe wymagania przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego.

Zauważyć należy, że co do sumy odsetek powód nie wyjaśnił w pozwie od jakiej kwoty i według jakiej stopy procentowej kwota ta została wyliczona, nie wynika to także z żadnych dokumentów. Uwzględnienie powództwa co do sumy głównej nastąpiłoby więc bez ustalenia podstawy faktycznej żądania pozwu. Skutkuje to jego oddaleniem (art.6 k.c.). Oznacza to, że także żądanie odsetek od tej sumy na podstawie art. 482 k.c. jest niemożliwe do uwzględnienia (art.6 k.c.).

Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Z kolei zgodnie z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy wynika to z czynności prawnej albo ustawy, orzeczenia sądowego lub decyzji innego właściwego organu, a art. 359 § 2¹ k.c. stanowi, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnych nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Żądanie zasądzenia odsetek umownych jest roszczeniem pobocznym występującym obok roszczenia głównego, co do którego strony zawarły stosunek zobowiązaniowy i musi wynikać z tego stosunku.

Kwota dochodzona pozwem stanowi zarówno należność główną, jak i odsetki oraz koszty, co wynika z uzasadnienia pozwu. Powód nie przedstawił umowy kredytowej na podstawie której sąd mógłby dokonać oceny prawidłowości wyliczenia kwot dochodzonych przez powoda i ich zasadności. Również sąd nie miał możliwości dokonania weryfikacji zasadności żądania odsetek od odsetek umownych w kwocie 1634,82 zł, odsetek karnych w kwocie 2415,28 zł, a także żądanych kosztów w kwocie 568,72 zł gdyż i na tę okoliczność powód nie przedstawił żadnego dowodu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten sytuuje dwie zasadnicze reguły - pierwszą wymagającą generalnie udowodnienia faktu na który strona się powołuje, a który powoduje określone skutki prawne, oraz drugą, która statuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która wywodzi zeń skutki prawne - a więc tworzy „ogólną zasadę rozkładu dowodów” (tak A. Kidyba(red.) K. Kopaczyńska - Pieczenia, E. Niezbacka, Z. Gawlik, A. Janiak, A. Jedliński, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I Część ogólna, LEX, 2009). Zatem nawet samo przyznanie faktów przez drugą stronę postępowania nie może stanowić wystarczającego dowodu na istnienie tego faktu, który zawsze musi zostać potwierdzony materiałem dowodowym. Druga z reguł wyżej opisanych wskazuje, kto poniesie negatywne skutki nie udowodnienia konkretnego faktu przy czym art. 6 k.c. określa to na polu prawa materialnego, zaś odpowiadający mu art. 232 k.p.c. na polu prawa procesowego. Innymi słowy z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyr. SN z dnia 3 października 1971r. II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, póź. 147). Nie ulega żadnym wątpliwości, że w przedmiotowym stanie faktycznym osobą, na której spoczywał obowiązek udowodnienia faktu istnienia wymagalnego zobowiązania i jego wysokości był powód. Z art. 6 k.c. wynika dla Sądu obowiązek rozstrzygnięcia merytorycznego nawet wtedy, gdy postępowanie dowodowe nie miało właściwie ze względu na bezczynność strony miejsca. W takiej sytuacji Sąd winien orzec na niekorzyść strony, która twierdzenia i roszczenia swe opierała na faktach nieudowodnionych (P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny... red. E. Gniewek, 1.1, s. 34.

W ocenie Sądu należało zatem oddalić powództwo orzekając wyrokiem zaocznym. Brak było podstaw w oparciu o art. 339 k.p.c. uznać za prawdziwe twierdzenia pozwu, gdyż budziły one poważne wątpliwości.

Ponieważ roszczenie powoda zostało oddalone na podstawie art. 108 k.p.c. Sąd Rejonowy orzekł, iż powoda obciążają uiszczone przez niego koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 515,00 zł, gdyż brak podstaw zasądzenia ich od pozwanego w oparciu o art. 98 k.p.c.